

Prethodno pitanje

Treba li članak 135. stavak 1. točku (a) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost ⁽¹⁾ tumačiti tako da su usluge poput onih u ovom predmetu, koje za osiguravajuće društvo provodi treća osoba u ime i za račun osiguravatelja, pri čemu treća osoba nije ni u kakvom pravnom odnosu s osiguranikom, obuhvaćene izuzećem navedenim u toj odredbi?

⁽¹⁾ SL L 347, str. 1.; (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 2. veljače 2015. uputio Okresný súd Dunajská Streda (Slovačka)
– Home Credit Slovakia a. s. protiv Kláre Bíróove**

(Predmet C-42/15)

(2015/C 155/10)

Jezik postupka: slovački

Sud koji je uputio zahtjev

Okresný súd Dunajská Streda

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Home Credit Slovakia a. s.

Tuženik: Klára Bíróová

Prethodna pitanja

1. Treba li pojmove „na papiru” i „nekom drugom trajnom mediju” iz članka 10. stavka 1. [u vezi s člankom 3. točkom (m)] Direktive 2008/48 EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL L 133., str. 66.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 58.; u daljnjem tekstu Direktiva 2008/48) tumačiti u smislu da podrazumijevaju

— ne samo tekst (fizičkog) dokumenta, potpisanog od ugovornih strana („hard copy”) koji sadrži elemente (informacije) određene u članku 10. stavku 2. točkama (a) do (v) navedene direktive, već i

— svaki drugi dokument na koji taj tekst upućuje i koji, na temelju nacionalnog prava, čini sastavni dio ugovora (na primjer, dokumenti koji sadrže „opće uvjete ugovora”, „kreditne uvjete”, „popis troškova”, „otplatni plan”, a koje je sastavio vjerovnik) bez obzira što taj dokument kao takav ne ispunjava uvjet „pisanog oblika” u smislu nacionalnog prava (na primjer, zato što ga ugovorne strane nisu potpisale)?

2. Uzimajući o obzir odgovor na prvo pitanje:

Treba li članak 10. stavke 1. i 2. u vezi s člankom 1. Direktive 2008/48, prema kojima je svrha Direktive potpuno usklađivanje dotičnog područja, tumačiti u smislu da im je protivan propis ili nacionalna praksa koji

— zahtijeva da svi elementi određeni u članku 10. stavku 2. točkama (a) do (v) budu sadržani u samo jednom dokumentu koji zadovoljava uvjet „pisanog oblika” u smislu prava dotične države članice (odnosno, načelno, u dokumentu koji su potpisale ugovorne strane) i

— ne priznaje puni pravni učinak ugovoru o potrošačkom kreditu samo zato što jedan dio spomenutih elemenata nije sadržan u potpisanom dokumentu, bez obzira što su ti elementi (svi ili dio njih) sadržani u odvojenom dokumentu (na primjer, u dokumentu koji sadrži „opće uvjete ugovora”, „kreditne uvjete”, „popis troškova”, „otplatni plan”, a koje je sastavio vjerovnik), pri čemu (i) se pisani ugovor poziva na taj dokument, (ii) su ispunjeni uvjeti propisani nacionalnim pravom prema kojima se taj dokument smatra dijelom ugovora te (iii) tako sklopljen ugovor o potrošačkom kreditu u cijelosti ispunjava uvjete ugovora sastavljenog „nekom drugom trajnom mediju” u smislu članak 10. stavka 1. Direktive?

3. Treba li članak 10. stavak 2. točku (h) Direktive 2008/48/EZ tumačiti na način da informacije određene u toj odredbi (posebno „učestalost uplata”)

— trebaju biti precizno navedene u uvjetima konkretnog ugovora o kojem je riječ [načelno, navodeći točne datume (dan, mjesec, godina) dospijeca pojedinih obroka], ili

— je dovoljno da ugovor sadrži općenito upućivanje na objektivno određive elemente na temelju kojih je moguće utvrditi te informacije (na primjer, određujući da su „mjesečni obroci plativi najkasnije 15. dana u svakom tekućem mjesecu”, da „uplatu prvog obroka treba izvršiti u roku od mjesec dana od potpisivanja ugovora i da svaki sljedeći obrok treba podmiriti mjesec dana nakon dospijeca prethodnog obroka” ili koristeći drugu formulaciju tog tipa)?

4. Pod pretpostavkom da je ispravno tumačenje iz druge alineje trećeg pitanja:

Treba li članak 10. stavak 2. točku (h) Direktive 2008/48/EZ tumačiti na način da informacija određena u toj odredbi (posebno „učestalost uplata”) može biti sadržana i u odvojenom dokumentu na koji se poziva ugovor koji zadovoljava uvjet pisanog oblika (u smislu članka 10. stavka 1. Direktive), ali za koji nije nužno da ispunjava taj uvjet (što načelno znači da ga nužno ne moraju potpisati ugovorne strane; na primjer, može se raditi o dokumentu koji sadrži „opće uvjete ugovora”, „kreditne uvjete”, „popis troškova”, „otplatni plan”, a koje je sastavio vjerovnik)?

5. Treba li članak 10. stavak 2. točku (i), u vezi s točkom (h), Direktive 2008/48/EZ tumačiti u smislu da:

— nije nužno da u trenutku sklapanja ugovora o kreditu s fiksnim trajanjem, u skladu s kojim se glavnica kredita vraća/amortizira isplatom pojedinih obroka, potonji točno određuje koji je dio svakog pojedinog obroka namijenjen otplati glavnice kredita, a koji dio plaćanju redovnih kamata i troškova (odnosno, da nije nužno da detaljan otplatni plan/amortizacijska tablica bude sastavni dio ugovora), nego da je te informacije moguće navesti u otplatnom planu/amortizacijskoj tablici koji će vjerovnik predložiti dužniku na njegov zahtjev, ili u smislu da

— je u članku 10. stavku 2. točki (h) dužniku dodatno zajamčeno pravo da tijekom trajanja ugovora o kreditu zatraži ispis amortizacijske tablice na točno određen dan, iako to pravo ne oslobađa ugovorne strane od obveze da već u samom ugovoru uključe otplatni plan obračunatih pojedinačnih obroka (koji se, na temelju ugovora o kreditu, trebaju izvršiti tijekom njegova trajanja) za otplatu glavnice i otplatu redovnih kamata i troškova, prema modalitetima pojedinačno prilagođenih svakom ugovoru?

6. Pod pretpostavkom da je ispravno tumačenje iz prve alineje petog pitanja:

Spada li to pitanje u područje potpunog usklađivanja koje se nastoji postići Direktivom 2008/48/EZ tako da država članica, u smislu članka 22. stavka 1., ne može zahtijevati da se u ugovoru u kreditu precizno navodi koji je dio svakog pojedinog obroka namijenjen otplati glavnice kredita, a koji dio plaćanju redovnih kamata i troškova (to znači da je detaljan otplatni plan/amortizacijska tablica sastavni dio ugovora)?

7. Treba li odredbe članka 1. Direktive 2008/48/EZ, u skladu s kojim je svrha Direktive potpuno usklađivanje u dotičnom području, ili članka 23. te direktive, u skladu s kojim sankcije trebaju biti proporcionalne, tumačiti u smislu da su im protivne odredbe nacionalnog prava na temelju kojih je posljedica nepostojanja većine elemenata ugovora o kreditu iz članka 10. stavka 2. Direktive 2008/48/EZ ta da se za odobren kredit smatra da je izuzet od kamata i troškova, tako da dužnik mora vjerovniku otplatiti samo glavnicu isplaćenu na temelju ugovora?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 6. veljače 2015. uputio Oberlandesgericht Celle (Njemačka) –
Remondis GmbH & Co. KG Region Nord protiv Region Hannover**

(Predmet C-51/15)

(2015/C 155/11)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Oberlandesgericht Celle

Stranke glavnog postupka

Žalitelj i podnositelj zahtjeva: Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

Druga stranka u postupku i protivnik zahtjeva: Region Hannover

Intervenijent: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Prethodna pitanja

1. Je li sporazum između dvaju teritorijalnih jedinica, na temelju kojega teritorijalne jedinice statutima osnivaju udruhu sa zajedničkim ciljem s vlastitom pravnom osobnošću koja od tada u vlastitoj nadležnosti obavlja određene zadaće koje su do tada bile obveza uključenih teritorijalnih jedinica „ugovor o javnoj nabavi” u smislu članka 1. stavka 2. točke (a) Direktive Europskog parlamenta i Vijeća 2004/18/EZ od 31. ožujka 2004. o usklađivanju postupaka za sklapanje ugovora o javnim radovima, ugovora o javnoj nabavi robe te ugovora o javnim uslugama ⁽¹⁾, ako se taj prijenos zadaća odnosi na usluge u smislu te Direktive i izvršava se uz naplatu, ako udruha sa zajedničkim ciljem provodi djelatnosti koje prelaze zadaće koje su prije toga bile obveza uključenih jedinica i ako prijenos zadaća ne pripada „dvama vrstama ugovora” koji, iako ih dodjeljuju javna tijela, prema sudskoj praksi Suda (najnovije: presuda Suda od 13. lipnja 2013. – C-386/11 ⁽²⁾ – Piepenbrock, t. 33. i prateće točke) ne ulaze u područje primjene prava Unije o javnoj nabavi?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: ovisi li pitanje ne ulazi li osnivanje udruge sa zajedničkim ciljem i s time povezani prijenos zadaća na nju iznimno u područje primjene prava Unije o javnoj nabavi o načelima koje je Sud razvio u pogledu ugovora između javnog tijela i osobe pravno različite od tog tijela, prema kojima je isključena primjena prava Unije o javnoj nabavi ako tijelo nad osobom o kojoj je riječ ima sličnu kontrolu kao nad svojim vlastitim službama i navedena osoba istodobno u bitnome djeluje za tijelo ili tijela koje ima ili koja imaju udjele u toj osobi (vidjeti u tom smislu, među ostalim, presudu Suda od 18. studenoga 1999. – C-107/98 ⁽³⁾ – Teckal, Zb. 1999., str. I-8121., t. 50.) ili se, suprotno tome, primjenjuju načela koje je Sud razvio u pogledu ugovora kojima se ugovara suradnja javnih tijela prilikom provedbe neke zadaće u općem interesu koja je obveza svih tih tijela (vidjeti presudu Suda od 19. prosinca 2012. – C-159/11 ⁽⁴⁾ – Ordine degli Ingegneri della Provincia di Lecce i dr., t. 34 i 35.)?

⁽¹⁾ SL L 134, str. 114. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 1., str. 156.)

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2013:385

⁽³⁾ ECLI:EU:C:1999:562

⁽⁴⁾ ECLI:EU:C:2012:817